

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLE CELEBRADA EL DIA 20 D'ABRIL DE DE 2013

A la Vila de Montblanc, el dia 3 d'abril de 2013, a les 12:00 del matí, es reuneix a l'Església de Sant Miquel de Montblanc, sota la Presidència de l'Alcalde, el **SR. JOSEP ANDREU DOMINGO**, l'assistència dels Tinentes d'Alcalde, el Sr. **FRANCESC BENET I RIBÉ**, **JUDIT CASALS ALBERICH**, **ARIADNA FERRER CERVELLÓ** i **JORDI ALBALAT GAO**, i l'assistència dels Regidors **JOAN CASELLAS CARBÓ**, **JOAN MOGAS AMORÓS**, **MATIAS VIVES MARCH**, **MARIA AGNÈS RIBÓ FOGUET**, **CARLES CARRERAS OLLÉ**, **MANEL REQUENA MARTÍNEZ**, **ANTONI GUTIÉRREZ TORREGROSSA** i **PERE LLUÍS DOMENECH SANTOS**, assistits pel Secretari de la Corporació, el Sr. **ANTONI GARCIA JIMENEZ**, que certifica.

HISENDA I RÈGIM INTERIOR

PRIMER PUNT: CONCEDIR LA MEDALLA "VILA DUCAL DE MONTBLANC", EN LA CATEGORIA DE PLATA A PEDRO SAURA NIETO .

El senyor Alcalde dóna la paraula al senyor secretari de l'Ajuntament de Montblanc, Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Per Decret d'Alcaldia nº 75/2013, de 15 d'abril, s'incoa l'expedient per tal de concedir la distinció de la medalla de plata a Pedro Saura Nieto.

El Sr. Pedro Saura Nieto va ser un dels fundadors de Comissions Obreres i un autèntic sindicalista defensor legítim dels drets i interessos dels treballadors de la Conca de Barberà. Durant els anys 1980 a 1983 el sindicat, amb Pedro Saura al davant, arribà a tenir més de 500 afiliats amb local propi a Montblanc i a l'Espluga de Francolí. Pedro Saura Nieto va ser una persona clau que va dedicar-se extensa i intensament a la causa del sindicalisme, així com també va ser un defensor de les llibertats i la democràcia que el van portar a estar a les llistes, l'any 1979, de la Candidatura de Progrés a l'Ajuntament de Montblanc, per la qual cosa es considera adient atorgar-li la medalla de plata.

Aquesta persona ha estat bàsica pel desenvolupament del món del sindicalisme a nivell local i comarcal, per la defensa dels legítims drets i interessos dels treballadors de la Conca de Barberà.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, i del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Concedir al senyor Pedro Saura Nieto, la Medalla de Plata de la Vila Ducal de Montblanc

A continuació pren la paraula el senyor Toni Gutiérrez, el qual diu unes paraules en relació a la persona de Pedro Saura Nieto

Finalment, es sotmet l'assumpte a votació, el qual és aprovat amb el vot favorable de la

unanimitat del nombre legal de membres de la corporació.

SEGON PUNT: CONCEDIR LA MEDALLA "VILA DUCAL DE MONTBLANC", EN LA CATEGORIA DE PLATA A RODRIGO NAVARRO GONZÁLEZ

El senyor Alcalde dóna la paraula al senyor secretari de l'Ajuntament de Montblanc, Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Per Decret d'Alcaldia nº 76/2013, de 15 d'abril, es va incoar expedient per tal de concedir la distinció de la medalla de plata a Rodrigo Navarro González.

El Sr. Rodrigo Navarro González va ser un ferm impulsor del Comitè d'Empresa dins l'empresa Frape Behr, així com un dels que va participar activament en l'elaboració i aprovació del conveni provincial del metall. Durant 10 anys va ser President del Comitè d'Empresa Frape Behr, temps durant el qual va incentivar una sèrie de canvis dels drets dels treballadors. En la vessant social i cultural, va ser un dels impulsors de l'Associació Cultural Andalus de Montblanc, de la qual en va ser president una colla d'anys. Per les seves activitats sindicals i socials sempre va tenir molt bona relació amb els consistoris de la Vila, per la qual cosa es considera adient atorgar-li la medalla de plata.

Aquesta persona també ha estat bàsica pel desenvolupament del món del sindicalisme a nivell local, així com per la defensa dels legítims drets i interessos dels treballadors.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, i del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Concedir al senyor Rodrigo Navarro González, la Medalla de Plata de la Vila Ducal de Montblanc

A continuació pren la paraula el senyor Pere Lluís Domenech, el qual diu unes paraules en relació a la persona de Rodrigo Navarro González

Finalment, es sotmet l'assumpte a votació, el qual és aprovat amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

TERCER PUNT: CONCEDIR LA MEDALLA "VILA DUCAL DE MONTBLANC", EN LA CATEGORIA DE PLATA A L'EMPRESA JOSEP M. SANS AMILL SA EN LA PERSONA DE JOSEP M. SANS FOLCH

El senyor Alcalde dóna la paraula al senyor secretari de l'Ajuntament de Montblanc, Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Per Decret d'Alcaldia nº 78/2013, de 15 d'abril, s'incoa expedient per tal de concedir la distinció de la medalla de plata a L'empresa Josep M. Sans Amill SA en la persona de Josep M. Sans Folch

En Josep Maria Sans Amill va néixer a Montblanc el 1903. De petit, va anar a estudiar Barcelona, lloc on va cursar estudis a la Escola Industrial. Alhora que va formar part de la primera promoció de matriceria i automàtica que hi va haver a Barcelona.

Mentre estudiava, amb els companys d'estudi van fer una juguesca: Hi havia un tipus de malla que feia una màquina a Mallorca i unes dones s'encarregaven de unir les malles per formar una cadena. La juguesca consistia en què no es podia dissenyar una màquina que unís les malles i que ja sortissin unides de la pròpia màquina. Llavors, en Josep Maria, amb ferros de rebuig, va crear la primera màquina on les malles sortien lligades les unes a les altres, sense necessitat de tenir que unir-les posteriorment. La dita de Josep Maria Sans Amill era "no hi ha res que no es pugui fer, només falta trobar la manera".

En acabar els estudis, va tornar a Montblanc on es va casar amb Lídia Folch i Cuatrecases. Va obrir un taller de matriceria, situat a l'antiga plaça de la bàscula, treballant per diferents empreses de la Vila. Ja el 1926 va comprar el seu primer torn, data en què podem considerar com a inici de l'empresa.

Una de les primeres cortines que va instal·lar, va ser per a Ca l'Adrogueret, i la canalla, tant bon punt va ser penjada, va agafar diverses malles per a jugar, tot deixant la cortina incompleta. Llavors, va idear una nova màquina i un nou tipus de cadena, la cadena Sans, que no permetia que es pogués obrir i, per tant, no es podien prendre les malles.

Les màquines de fer la cadena estaven situades a la casa familiar del carrer Major, núm. 60, on vivien amb la botiga de pesca salada. Va ser aleshores quan va començar a fabricar cadena per cortines i a vendre-la per a tot l'Estat Espanyol.

El 12 de juliol de 1933 va néixer el tercer fill de la família, Josep Maria Sans i Folch. Va començar a treballar al taller als 11 anys, mentre continuava estudiant a l'escola municipal amb el mestre Mallafre, i dibuix a l'escola del mestre Pallerola. Va aprendre mecànica fent d'aprenent al taller del pare i estudiant per correspondència.

El 1957, mentre feia el servei militar a Sant Boi, va començar a estudiar a la Biblioteca Central de Barcelona el procés químic de l'anoditzat per a l'alumini, el qual permetria donar color a les cadenes, i va iniciar les proves per anoditzar cadena.

El 1959 tornà a Montblanc, on començà a desenvolupar uns banys per a l'anoditzat al taller, que llavors estava situat a la Muralla Jaume II núm. 41. Després de moltes proves i superar dificultats de tot tipus, com la manca de materials adequats o fins i tot, la falta de suficient potència elèctrica a la Vila, va començar la fabricació de cadena d'alumini anoditzada. És quan s'inicien les primeres cortines de cadena d'alumini amb color.

Així doncs, partir d'aquí, va introduir-se en el mercat un nou producte, innovador i de gran qualitat, que ràpidament va fer-se un espai, per la seva qualitat i originalitat.

La mentalitat internacional sempre ha estat en el si de l'empresa, i ja a la dècada de 1960 exportava diferents productes a França, amb la curiositat que s'havia d'anar a demanar un permís especial d'exportació a la Via Laietana de Barcelona per a cada venda.

El 1985, l'empresa es va traslladar a una nova fàbrica a la Carretera de Rojals, de 2500 m². És quan s'incorpora a la direcció de l'empresa Josefina Esplugas i Torrens, esposa de Josep Maria

Sans i Folch.

Durant els anys 90 del segle XX es comencen a fabricar cortines amb dissenys decoratius per a les portes; tot introduint una altra novetat mundial: la possibilitat de realitzar dissenys a les cortines de cadena. I, tot continuant l'expansió internacional, la fàbrica Sans Amill és present a les principals fires internacionals.

El 2001 i 2004 s'incorporen a l'empresa la tercera generació de la família: Josep Ma Sans i Esplugas i Cristina Sans i Esplugas, els quals aprofundiran en la internacionalització i desenvolupament d'opcions i productes i obriran una nova línia de l'empresa per tal d'oferir cortines més personalitzades per a usos decoratius i arquitectònics.

Actualment, l'empresa ven els seus productes a mercats tan diversos com Rússia, Sud-àfrica, Nova Zelanda o Estats Units. Entre els seus clients hi ha empreses com Hotels Barceló, Hotels Riu, Hotels Mandarin Oriental, Hard Rock Cafe, Pull & Bear, Harrods, Kawasaki, L'Oreal, Vinçon i és present a esdeveniments com la cerimònia dels Òscars a Hollywood, el circuit de Fórmula 1 a Abu Dhabi, a l'estadi de l'Arsenal Football Club o en cerimònies de boda a Aràbia Saudi.

Fruit de la innovació constant i ganes de perfeccionament de Josep Maria Sans i Amill i Josep Maria Sans i Folch, l'empresa disposa de més de 50 patents i marques registrades internacionalment; alhora que té un excel·lent posicionament com a fabricant de productes de qualitat a nivell mundial.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Concedir a L'empresa Josep M. Sans Amill SA en la persona de Josep M. Sans Folch, la Medalla de Plata de la Vila Ducal de Montblanc

A continuació pren la paraula el senyor Carles Carreras, el qual diu unes paraules en relació a L'empresa Josep M. Sans Amill SA

Finalment, es sotmet l'assumpte a votació, el qual és aprovat amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

QUART PUNT: NOMENAR EL SENYOR RAMON FOLCH I GUILLÈN, FILL ADOPTIU DE LA VILA DUCAL DE MONTBLANC

El senyor Alcalde dóna la paraula al senyor secretari de l'Ajuntament de Montblanc, Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Per Decret d'Alcaldia nº 77/2013, de 15 d'abril, s'incoa l'expedient per tal de concedir la distinció de fill adoptiu de la Vila Ducal de Montblanc en la persona de Ramon Folch Guillen

Ramon Folch i Guillèn (Barcelona, 1946), doctor en biologia, socioecòleg. Fundador (1994) i president d'ERF (Estudi Ramon Folch & Associats S.L.), consultora ambiental i energètica. Ha estat

president del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (2004-08) i secretari general del Consejo Asesor Internacional del Foro Latinoamericano de Ciencias Ambientals (La Plata, Argentina) i professor de la seva Càtedra UNESCO/FLACAM para al Desarrollo Sustentable (1989-2006).

Anteriorment havia estat professor de Botànica de la Universitat de Barcelona (1968-75) i havia dirigit (1975-82) els serveis ambientals de la Diputació de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya. També ha estat consultor en gestió ambiental de la UNESCO, membre i secretari general del Comitè Espanyol del Programa MaB/UNESCO (Madrid-París, 1982-94), membre del Comitè de la UNESCO per al Seguiment de la Conferència de Rio (París, 1992-97) i titular de la Càtedra de Metatècnia Ambiental i Socioecologia de l'Institut Català de Tecnologia (Barcelona, 1996-98). Ha representat la recerca ambiental espanyola a la Comissió d'Organismes i Sistemes de la Unió Europea (Brussel·les, 1986).

Pertany al Capítol Espanyol del Club de Roma i el 1978 esdevingué membre de l'Institut d'Estudis Catalans, on és titular d'ecologia vegetal. Entre 1972 i 1977 fou Secretari General de la Institució Catalana d'Història Natural, que presidí del 1986 al 1990. Ha participat en nombroses operacions de cooperació tècnica internacional en el camps ambiental i sanitari (fundador i primer president del Consorci Interhospitalari de Cooperació, 1981), sobretot a Àfrica i a Amèrica Llatina. Ha estat president de la Junta administrativa de l'Hospital Clínic de Barcelona (1980-1984).

A partir d'aquesta diversificada trajectòria, i després d'anys d'ensenyament, recerca i gestió a la universitat i a l'administració pública, s'ha dedicat a la gestió territorial i urbanística des d'una aproximació sostenibilista, enfocament que ell mateix ha contribuït a definir i a desenvolupar, tant a nivell teòric com aplicat. Ha incidit especialment en el vessant comunicatiu, com a columnista periòdic i mitjançant publicacions convencionals i electròniques (director tècnic de *Sostenible*), grans exposicions, programes de ràdio i televisió, etc., sovint com a director o impulsor de grups de treball. És el cas de la *Història Natural del Països Catalans* (un centenar d'autors) o de *Biosfera* (dos centenars d'autors; versions catalana, anglesa, alemanya i japonesa), obres que ha concebut, promogut i dirigit. Inicià aquesta línia, de forma pionera, ja en els anys setanta del segle passat. El 1975 fou un dels fundadors de la Lliga per a la defensa del patrimoni natural (DEPANA), el 1976 fou secretari de redacció del Llibre blanc de la gestió de la natura als Països Catalans (un centenar d'autors), i des d'aleshores ha estat un dels principals impulsors dels moviments d'opinió favorables a una adequada gestió del patrimoni natural. El 1976-1977 fou director de la Campanya per a la Salvaguarda del Patrimoni Natural del Congrés de Cultura Catalana.

El 1990 li fou atorgat el Premi d'Honor Lluís Carulla. També ha rebut la medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic (1991), concedida per la Generalitat de Catalunya, amb el premi Alzina (1992), concedit pel Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Naturalesa, i el premi Medi Ambient (1995), concedit per la Generalitat de Catalunya. Guanyador del Premi Ciutat de Barcelona (2004) per l'exposició "Habitar el món". Finalista (2006) del Descartes Communication Prize de la Unió Europea.

Obres més rellevants

1. *Natura, ús o abús? Llibre blanc de la gestió de la natura als Països Catalans* (secretari de redacció, 1976). Editorial Barcino.
2. *Sobre ecologismo y ecología aplicada* (1977). Ketres Editora

3. *El paisatge vegetal del delta de l'Ebre* (en col·laboració amb J. M. Camarasa, M. Masalles i E. Velasco, 1977). Institut d'Estudis Catalans.
4. *El patrimoni natural d'Andorra* (director, 1979). Ketres Editora.
5. *La flora de les comarques litorals compreses entre la riera d'Alforja i el riu Ebre* (tesi doctoral, 1980). Institut d'Estudis Catalans.
6. *La vegetació dels Països Catalans* (1981). Ketres Editora.
7. *Història Natural dels Països Catalans* (director, 16 volums, 1981-1992). Enciclopèdia Catalana.
8. *Mediterrània* (director, guionista i presentador, sèrie de televisió en 50 capítols, 1987-1988). TV3 i Enciclopèdia Catalana.
9. *Biosfera. Els humans en els àmbits ecològic del món* (director, 11 volums, 1993-1998; també en edicions anglesa, alemanya i japonesa). Enciclopèdia Catalana.
10. *Comprendre la natura. Els organismes i els sistemes naturals terrestres dels Països Catalans* (1994). Editorial Barcino.
11. *Ambiente, emoción y ética* (1998, 2ª edició 2013). Editorial Ariel i RBA Editors.
12. *Diccionario de socioecología* (1999). Editorial Planeta.
13. *La dèria de mirar* (2000). Editorial Planeta.
14. *El territorio como sistema* (coordinador, 2003). Diputació de Barcelona.
15. *L'energia en l'horitzó del 2030* (director, 2005). Generalitat de Catalunya.
16. *Suarem! El clima que ens espera* (en col·laboració amb O. Lladó, L. Hervàs i altres, 2008). Grup 62.
17. *La quimera de créixer* (2012). RBA Editors.

Trets personals relacionables amb la designació de fill adoptiu de Montblanc

La seva relació amb la vila, li ve de família; per bé que va néixer a Barcelona, la seva família és oriünda de Montblanc, ja documentada d'ençà el segle XVIII. Si més no, varen tenir casa a la vila fins al 1960, Cal Serraller, al carrer Major núm. 118).

El seu oncle besavi va ser Antoni Palau i Dulcet, fill predilecte de Montblanc i el seu rebesavi, fou Ramon Folch i Vallvé, músic i component de l'orquestra *La Vella*

Amb aquests antecedents montblanquins, El Dr. Ramon Folch i Guillèn sempre ha mantingut lligams sentimentals amb la vila, de la qual se'n proclama públicament oriünd de manera repetida i notòria. És un viatger inveterat i persona d'àmplies inquietuds culturals, amb una especial sensibilitat pel cinema, el teatre, les arts plàstiques i la música.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, i del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Nomenar el senyor Ramon Folch i Guillèn, fill adoptiu de la Vila Ducal de Montblanc de Montblanc

A continuació pren la paraula el senyor Matias Vives, el qual diu unes paraules en relació a la persona de Ramon Folch i Guillèn, essent el seu literal el següent:

"Si començo aquests mots de presentació de la figura d'en Ramon Folch, dient que em sento molt honorat de poder fer-ho, i que alhora em sento del tot depassat per la responsabilitat que se

m'encomana, segurament estaré caient en un tòpic. Cert, però tòpic.

Si dic però, que presentar un amic al qual, a més, tinc per mestre, m'ho fa una mica més fàcil, ja no estaré caient en el tòpic, però serà igualment veritat. Amic i Mestre Ramon Folch: moltes gràcies per acceptar ser reconegut com a fill adoptiu de la vila de Montblanc.

En el naixement d'un fill hi intervé, exclusivament, la voluntat dels pares. Però en l'adopció d'un fill per una vila, per un poble, hi ha un fet distintiu clar: és voluntat d'ambdues parts. A diferència de l'adopció civil, no estem davant una adopció producte d'un acord antre uns pares i una administració pública, sinó entre pares i fills, de manera que la vila honra al fill adoptat, però aquest, a l'ensems, honra a la vila amb l'acceptació d'aquella filiació.

Normalment, es nomenen com a fills adoptius d'un poble aquells ciutadans i ciutadanes que sense tenir-hi cap vincle familiar han treballat per enaltir-lo, o aquells homes i dones que tenint-hi un vincle de segon o tercer grau, no se n'estan de reconèixer en aquell origen, mentre treballen -fora muralles- en benefici de la humanitat. Tant els uns com els altres milloren l'autoestima local, i ens fan sentir l'orgull legítim de ser d'on som, de Montblanc. Ells, junt amb els montblanquins de fora vila, ens fan adonar de quan n'és d'important mantenir les arrels i les costums ben vives; però, sobretot, de quan és de molt més important, regar-les permanentment amb l'aigua i l'adob de les experiències d'altres indrets.

En aquest terreny, el nou fill adoptiu de Montblanc, en Ramon Folch i Guillen, és, en ell mateix, aquest home global que des de les arrels del nostre i seu carrer Major (a tocar de la capella de Sant Cristòfol), i la influència barcelonina de la seva joventut, es projecta al món i ens projecta el món per intentar fer-nos-el més agraït, més a l'abast. El dictamen que ha servit de base per a la seva designació com a fill adoptiu de Montblanc, és curull d'exemples d'aquesta vocació, i la seva simple lectura ens recorda que estem davant d'un home certament excepcional. Deixeu-me, però, que m'allunyi de l'estricta visió acadèmica, per endinsar-me en algunes referències que em son molt més properes.

Al marge de la coincidència en alguna de les "activitats" -per dir-ho d'alguna manera- pròpies de l'antifranquisme, vaig conèixer Ramon Folch l'any 1980, en arribar al Parlament de Catalunya d'on ell era "Oficial Major", cosa que segurament molt poca gent recorda. En aquell Parlament de cadires de fusta d'estar per casa, i on tot estava per fer, un Doctor en Biologia, conegut ja arreu com a expert en el camp ambiental, exercia una feina tan prosaica com la de màxim responsable tècnic de posar en marxa un parlament autonòmic, que ja llavors volíem ple de sobirania.

Uns anys més tard, varem tornar a coincidir en una d'aquestes activitats on només hi va la gent a qui "li agrada perdre del temps en coses de poca renda", i em va cridar l'atenció quan en el moment de les presentacions (alguns no ens coneixíem personalment), es va definir com "empresari", atès que dirigia un despatx dedicat als temes ambientals. La seva explicació em va convèncer de que jo també ho era, la qual cosa no va posar pas en crisi les meves conviccions polítiques i socials, molt properes a les del Rodrigo Navarro i el Pedro Saura, però em va ratificat en el fet que sense molts Sans Amill, Sans Folch, Sans Esplugas i ... qui sap si Sans Bové, els pobles no generen la riquesa necessària com per què els plantejaments de redistribució de rendes, tant necessaris ara i aquí, puguin tenir un recorregut de llarg abast.

Explico això per afirmar que Ramon Folch és un home amb el cap ben moblat, la qual cosa li ha permès exercir mestratge no només en aquell camp ambiental que li és propi, sinó en molts altres camps d'activitat. Això si, actuant sempre des de -com a mínim- tres eixos constants i permanents:

1. La sostenibilitat. Explicada de manera dinàmica, dialèctica. Sense fonamentalismes. Desmitificadora. No sempre passar del secà al regadiu és bo. No sempre un polígon industrial ben concebut és necessàriament incompatible amb un entorn de vinyes i pomeres. Conscient de què, com diria un amic comú, no sempre ecòleg és a ecologista, com sociòleg no és a socialista.
2. El sentit comú. Atent a l'interès general, però conscient que allò que anomenem "general" està conformat per persones, per individus. Sabedor que "el comú" és molt més que l'administració. Que sense l'acord entre públic i privat les grans idees esdevenen poca cosa. Que el privat té límits quan el seu exercici afecta negativament el bé comú. I que el públic no sempre té la raó pel simple fet de ser-ho.
3. La lleialtat institucional. Arreu i a tota hora. Crític amb qui calgui ser crític. Enaltidor amb qui s'ho mereix. Defugint d'etiquetes, de colors polítics, de consignes. Demòcrata convençut. Amant de la llibertat.

I tot això fet amb naturalitat. Amb la senzillesa de qui ha escollit per transitar per la vida l'exemple de funcionament de la mare naturalesa. Des de la Bíblia dels documents ambientalistes a Catalunya: "Natura: ús o abús?" (1976), fins el dit a la nafra d'un model econòmic que ha esdevingut nefast per la nostra gent: "La quimera de créixer" (2012), hi van 36 anys d'intentar que l'home es comporti d'acord amb el medi. Transformant-lo, faltaria més, però transformant-lo des dels propis ritmes que la natura és capaç de compartir. Com una parella de fet humanitat/natura, vaja.

Acabo: Ramon Folch ha adornat aquesta trajectòria amb una cirereta que no està a l'abast de tothom. Ramon Folch és un dels millors comunicadors que té el nostre país. Fa fàcil d'entendre allò que fins i tot moltes vegades és difícil d'explicar. Per això m'agradaria demanar-li que, com ja fa de manera habitual en presentar-se com fill de Montblanc, expliqui -quan correspongui- que aquesta és una vila acollidora, amb un bon clima, un ritme pausat, i un creixement d'un 2% anual perfectament abastable. Tu ja saps, Ramon, que la nostra gent és bona gent. I d'aquesta bona gent tu n'ets ara fill, adoptiu és cert, però fill, amb to el què això comporta.

Dr. Folch: gràcies, en nom de tot l'ajuntament i segurament no m'equivoco si dic que en nom de tots els montblanquins i montblanquines, per acceptar la proposta que li va fer el nostre Alcalde."

Finalment, es sotmet l'assumpte a votació, el qual és aprovat amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

No havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió a les 13:30 hores del migdia, i per constància del que s'hi ha tractat i dels acords adoptats, s'estén la present acta, que signa el Sr. Alcalde, junt amb el Secretari, que certifica.

DILIGÈNCIA: Per fer constar que aquesta acta consta de 5 folis número 463252 E a 463256 E, ambdós inclosos.

